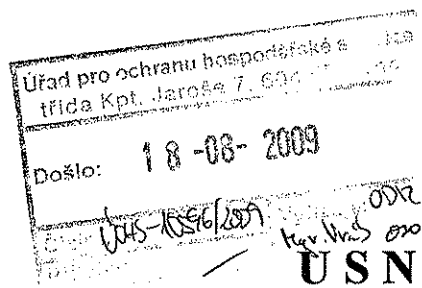

UOHSP0003PPV

62 Ca 38/2009-25

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **DP ÚK a.s.**, se sídlem Praha 5, Lumiérů 181/41, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci bude po právní moci tohoto usnesení vrácen zaplacený soudní poplatek z účtu Krajského soudu v Brně ve výši 1.000,- Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 11.7.2009 domáhal vydání rozsudku, kterým by žalovanému bylo uloženo vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o obnovu řízení ukončeného jeho rozhodnutím ze dne 4.7.2007, č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310.

Ze žalobních tvrzení a z listin přiložených k žalobě vyplývá, že žalobce dne 10.3.2009 podal u žalovaného žádost o obnovu řízení, jež bylo předtím skončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4.7.2007, č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310. Do doby podání žaloby (tj. do dne 11.7.2009) žalovaný o této žádosti nerozhodl.

Ze soudního spisu, který je u zdejšího soudu veden pod sp. zn. 62 Ca 42/2007, soud zjistil, že žádost o obnovu řízení se týká řízení, v němž žalovaný rozhodl o tom, že žalobce zneužil svého dominantního postavení podle § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“). Toto rozhodnutí žalovaného již bylo u zdejšího soudu napadeno žalobou a soud již o ní rozhodl rozsudkem ze dne 17.9.2008, č.j. 62 Ca 42/2007-337, tak, že žalobu zamítl.

Dne 10.8.2009 bylo soudu doručeno žalobcovo podání, z jehož označení i obsahu vyplývá, že žalobce bere svoji žalobu zpět, neboť v mezidobí, a sice dne

3.8.2009, bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, jehož vydání se žalobce domáhal. Toto rozhodnutí bylo žalobci podle jeho sdělení doručeno dne 7.8.2009, kopii tohoto rozhodnutí žalobce soudu předložil.

Žaloba byla tedy vzata zpět; podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v takovém případě soud řízení usnesením zastaví. Proto bylo řízení zastaveno, aniž by soud považoval za potřebné vyčkávat vyjádření žalovaného ve věci.

Žalobcům za této situace náleží vrácení soudních poplatků zaplacených v řízení o žalobě, neboť jednání ve věci soud po podání žaloby nenařídil a jednáno nebylo (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Jinak žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s.ř.s., neboť soud nezjistil žádný důvod, o nějž by přiznání nákladů řízení opřel. Zpětvzetí žaloby bylo odůvodněno vydáním rozhodnutí, které žalobce požadoval. Je sice pravdou, že žalovaný o žalobcově žádosti rozhodl dne 3.8.2009, tedy třetí den poté, kdy mu byla doručena žaloba s výzvou, aby se k ní vyjádřil (tato výzva mu byla doručena dne 31.7.2009), a že tedy vydání rozhodnutí vykazuje časovou návaznost na zjištění žalovaného, že je proti němu vedeno u zdejšího soudu řízení o žalobě na jeho nečinnost, tato skutečnost však v právě projednávané věci sama o sobě neznamená, že na žalobce by bylo důvodu i přes zastavení řízení o žalobě hledět jako na materiálně úspěšného (tj. že nečinnost žalovaného byla napravena v důsledku podání žaloby). Aby tomu tak bylo, muselo by být najisto postaveno, že žalovaný skutečně nečinným do 3.8.2009 byl.

Podle § 25a ZOHS platí, že není-li ZOHS stanoveno jinak, postupuje se v řízení u žalovaného podle správního řádu mimo jiné s výjimkou ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí (poznámka pod čarou odkazuje na lhůty podle § 71 správního řádu). Lhůty vyplývající ze správního řádu se tedy na řízení před žalovaným v těch oblastech, na něž v oblasti hmotného práva dopadá ZOHS, nepoužijí. V právě projednávané věci jde o otázku obnovy řízení původního řízení před žalovaným, jež bylo vedeno pro porušení § 11 odst. 1 ZOHS; proto jde o řízení, na něž v oblasti hmotného práva ZOHS dopadá (jde tedy o „řízení podle ZOHS“), a tedy i pro toto řízení před žalovaným platí pravidlo podle § 25a o nepoužitelnosti lhůt pro vydání rozhodnutí podávaných z § 71 správního řádu. Lhůty podle § 71 správního řádu se tedy nepoužijí. To však ještě neznamená, že by žalovaný výlučně z tohoto důvodu nemohl být v prodlení s rozhodnutím o žalobcově žádosti o obnovu řízení.

Jak již zdejší soud žalobci i žalovanému vyložil v rozsudku ze dne 7.4.2009 v právní věci sp. zn. 62 Ca 2/2009, který se týkal žaloby téhož žalobce na nečinnost téhož žalovaného při vyřizování předchozí žalobcovy žádosti o obnovu řízení proti témuž rozhodnutí žalovaného, účelem § 25a ZOHS je neaplikovat lhůty, které se aplikují obecně na správní řízení, tj. i na ta řízení, která svojí věcnou složitostí,

rozsahem dokazování a komplikovaností ekonomických i právních rozborů zdaleka úrovně řízení před žalovaným nedosahují. Účelem je tu tedy nepochybně poskytnout žalovanému pro vyřizování věcí podle ZOHS prostor delší, který by ani tak nepřekročil délku přiměřenou podle § 6 odst. 1 správního řádu. Skutečnost, že se neaplikují lhůty podávané z § 71 správního řádu, ani skutečnost, že účelem vyloučení aplikovatelnosti § 71 správního řádu je poskytnout žalovanému pro vyřizování věcí podle ZOHS prostor „delší“, neznamená, že by žalovaný disponoval absolutní volností v otázce doby, v níž má věc rozhodnout. I na řízení před žalovaným se totiž použijí zásady správního řízení (řízení o žádosti o obnovu řízení je samostatným správním řízením), mimo jiné i zásada rychlosti a hospodárnosti vyplývajících § 6 odst. 1 správního řádu. V rámci výkonu veřejné správy je legitimní požadovat, aby orgány tuto správu vykonávající respektovaly zákonnost, chránily veřejný zájem a práva jednotlivců nabytá v dobré víře. Má-li konkrétní výkon veřejné správy respektovat pravidlo „dobré správy“, musí jít o výkon dostatečně efektivní – správa tedy musí být i „rychlou správou“. Obecně sice platí, že orgán veřejné správy je vázán lhůtou, v jaké má konkrétní záležitost rozhodnout, avšak není-li výjimečně lhůta stanovena (tu podle § 25a ZOHS), pak musí orgán veřejné správy rozhodnout ve lhůtě přiměřené. Toto pravidlo lze dovést z § 6 odst. 1 správního řádu. Použití tohoto ustanovení není pro řízení před žalovaným vyloučeno. Z jeho věty první vyplývá, že věc je třeba vyřídit bez zbytečných průtahů; pro právě projednávanou věc to znamená, že konečné rozhodnutí žádosti o obnovu řízení je třeba učinit bez zbytečných průtahů. Ze druhé věty tohoto ustanovení pak vyplývá, že není-li lhůta pro uskutečnění konkrétního úkonu orgánu veřejné správy zákonem stanovena, pak musí být takový úkon uskutečněn ve lhůtě přiměřené; pro právě projednávanou věc to znamená, že konečné rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení je třeba vydat ve lhůtě přiměřené.

Zohledňuje-li soud skutečnost, že ke dni podání žaloby uplynula lhůta 4 měsíců, tedy lhůta o 2 měsíce delší, než ve které by žalovaný byl povinen při aplikaci § 71 správního řádu rozhodnout (tu soud se zvážením různých typů správních řízení před různými správními úřady vychází z toho, že při nevyhloučení tohoto ustanovení prostřednictvím § 25a ZOHS by veškeré věci ochrany hospodářské soutěže projednávané před žalovaným podle ZOHS byly věcmi skutkově a právně složitými), a že žalovaný nakonec rozhodl ve lhůtě nedosahující 5 měsíců ode dne, kdy u něj byla žalobcova žádost o obnovu řízení podána, přitom podle žalobce bylo důvodem pro podání žádosti o obnovu řízení objevení dalších nových skutečností v době rozhodování věci neznámých, které měly dle názoru žalobce vliv na rozhodnutí ve věci samé, a tedy u žalovaného bylo namístě posoudit tyto nové skutečnosti ve světle skutečností zjištěných při rozhodování věci samé a následně zjištěných při rozhodování předchozí žalobcovy žádosti o obnovu řízení, pak postup žalovaného nevykazuje znaky nečinnosti. Jak již zdejší soud žalobci i žalovanému vyložil v rozsudku ze dne 7.4.2009 v právní věci sp. zn. 62 Ca 2/2009, která se týkala žaloby téhož žalobce na nečinnost téhož žalovaného při vyřizování předchozí žalobcovy žádosti o obnovu řízení proti témuž rozhodnutí žalovaného, posuzovat je třeba celkovou dobu řízení před žalovaným. V této právní věci soud dospívá k závěru, že

pokračování

62 Ca 38/2009

doba nepřesahující 5 měsíců není při opakovaném objevování nových skutečností, jež mohou podle žalobce zvrátit závěry žalovaného v této konkrétní věci učiněné (šlo přitom o otázku objektivně nikoli jednoduchou, jak je zdejšímu soudu známo z projednávání věci sp. zn. 62 Ca 42/2007), které již byly učiněny při samotném rozhodování ve věci a následně při rozhodování o předchozí žalobcově žádosti o obnovu řízení, dobou nepřiměřenou. Proto soud dospěl k závěru, že není důvodu v této právní věci hledět na žalobce jako na materiálně úspěšného a na žalovaného jako na materiálně neúspěšného – a není tedy důvodu se při úvahách o nákladech řízení účastníků odchylovat od pravidla vyplývajícího z § 60 odst. 3 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 11. srpna 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu